

Litkei Villó egypercesei

A lény

A fonott kosár alja lassan felszívja a hideg csempéről a vizet. Sötét van. A fürdőszoba ajtaja kilincsre zárva, nem járja át friss levegő az összezsúfolódott, izzadságos ruhákat. A gőz még lomhán cirkál a levegőben, lassan érintve körbe a megkopott kosarat.

Eljött az ideje, hogy erőre kapjon, s gyarapítsa magát, itt lenn, az ingek és zoknik között, a tökéletes búvóhelyen.

Itt senki sem számíthat rá. Nem sejthetik, hogy itt lapul, s vékony, zöld csápjaival erősen kapaszkodik az összegombolyodott zoknikba. Most végre, végre újra fényt és reményt nyer az élethez. A továbblépéshez, a terjeszkedéshez.

Gyere, te puha, langyos pára, ölelj egy kicsit magadhoz!

Itt vagyok lenn, egészen lent, de ne félj, majd fogom a kezed.

Gyere és csókolj magadhoz.

Nem leszek rest, visszacsókollak.

Azok a szép, szőrös lábak

A női borotvareklámokból jól ismert mosolygós arcok. Lány a repülőtéren, szép lenge nyári ruhában, és tökéletesen simára borotvált lábbal várakozik. Egy másik lány rövidnadrágban, egy fiú mellett, lábát lógatva ül a mólon. Neki is pihe-puha selymes, szőrmentes a lába. Ezek a lányok tudják, mikor kell borotválni. Pár órával a randevú előtt, máskülönben szűrös már a lábuk és azt nem túl izgalmas simogatni.

De mi van azokkal a lányokkal, akik ugyan látják a reklámot, és felfogják annak mondani -, vagyis borotválni valóját? Ők senkit sem várnak a repülőtéren, és nem ülnek a tóparti mólon, pláne nem egy idegen fiúval. Nekik továbbra is kicsit szőrös a lábuk.

Értelmetlen vacsora

- Eszünk?

Nincs válasz. Muk heverészik a kanapén. Nézi a tévét. Valami nagyon izgalmas műsor megy. Muk gyakran felkacag, figyelmét leköti a nézés és a hallgatás.

- Halló? Eszünk? - kérdezi kissé unottan újra Bog a konyhából

- Ahh ...nem tudom! - érkezik a hezitáló válasz a kanapé felől.

- Vacsorázhatunk egy óra múlva is! - folytatja Bog

Bog belép a nappaliba, hogy részese legyen a tévéműsornak, amit oly odaadással figyel Muk, de hamarosan visszamegy a konyhába, mert felmordul a gyomra.

- Eszünk most? Én éhes vagyok! Jól kibicikliztem magam! – magyarázza ismét.

- Hát én nem vagyok nagyon éhes, de ehetünk! - mondja Muk, és ismételten hangosan felkacag.

- Jó! - Bog kipakol az ebédlőasztalra: tányér, kés, pohár, sonka, sajt, vaj, piritós süttö.

Tekintete elkalandozik a konyhaszekrényre. A sütő felett, a fűszereknél, kinyitja, és megakad a szeme a grízen. Lábast vesz, tejet önt bele és kevés cukrot.

- Kérsz? Csináljak neked is tejbegrízt? - kiálltja a konyhából Muknak. Válasz nem érkezik

- Kérsz tejbegrízt? Kicsi Muk, ma nem beszélgetsz velem?! - kérdi Bog kissé megbántottan. Válasz most sincs.

A tejbegríz gyorsan elkészül. Bog elővesz egy virágos műanyag tálat magának, beleönti a grízt, és asztalhoz ül vacsorázni.

Muk ekkor ránéz. Látja, hogy Bog vacsorázni kezd, komótosan feltápáskodik a kanapéról és az asztalhoz lép.

- Nem vagyok éhes! - kezével a mellkasához kap, közben az asztalt mustrálja.

Bog nem szól. Sopánkodó arcot vág, elmarasztaló grimaszt, és folytatja a kanalazást.

- Na, jó eszem egy kicsit. - szól Muk, és a piritóssütőre pillant.

- Nem készítettél piritóst? - meghökkenve felkiált, aztán vág két szelet kenyeret, és belejti a sütőbe.

- Kérsz?

- Tejbegrízt eszem!

- Akkor ez nem-et jelent?

- Igen!

- Kérsz tehát?

- Nem!

- Bog! Teljesen összezavarsz! Eszel, vagy nem eszel piritóst?

- Nem!

Muk asztalhoz ül, és a két párdúc-barnára sült kenyérré vajat ken.

Bog a Muk tányérjára pillant.

- És én? - kérdezi csodálkozva

- Azt mondtad, hogy nem kérsz! – lobban idegesen Muk.

- Csak vicceltem! – szól Bog, és kintartóan mosolyogva néz Mukra.

A verem

Krisztina fáradtan és még álmosan áll a biztonsági kapunál, de a csinos szőrmebundás lányt így is gyorsan felismeri, amikor az belép a belügyminisztérium robosztus ajtaján. Krisztina azonnal tudja, eljött végre az ő ideje, hogy bosszút álljon ezen a beképzelt charmkirálynőn, aki egy nappal ezelőtt olyan durván meglökte az aulában. Már tudja, hogy! Magasztosan és büszkén kihúzza magát, zakóját megigazítja, majd mit sem sejtetően színpadiasan rámosolyog az érkező lányra. A kis „fennakadás” tehát azonnal szüli magát.

- Probléma van? - lép Krisztinához hirtelen a széles vállú őr

-A hölgy nincs a listán és be szeretne jönni! - pillant fel grimaszolva Krisztina a nagydarab férfira, miközben egyik kezével óvatosan becsúsztatja a lista negyedik, utolsó oldalát a zakó zsebébe. Az őr ránéz kérdően Krisztinára, aki bizonyítva feltartja a kezében lévő három oldalt.

- Akkor sajnós nem fog menni! - jegyzi meg a biztonsági őr, és oldalra dőlti fejét, a csinos szőrmebundás lányra pillantva.

A meghökkent lány egy darabig szótlanul áll a pult előtt. Vendégek érkeznek a kapuhoz, jobbnak látja földre állni, majd csalódottan távozik az impozáns épületből.

Röpke pillanat múlva a titkár érkezik a felső emeletről és kíváncsian kérdezi, hogy a csinos fiatal hölgy hová lett. Ugyan ebben az időben a szörme bundás lány ismét felbukkan a nagy, faragott ajtó mögül és halk léptekkel ismét a biztonsági kapuhoz sétál.

- Ah, itt van! - kiállt csillogó szemekkel a titkár, és az ör mellé lép. Krisztina nem szól, lopva figyel, ahogy a lány leveti szörmekabátját, és átsétál az átvilágító kapun. Aztán hirtelen megijed a látványtól, görcsbe ugrik a gyomra a művégtag láttán. Érti, hogy szédül, lába alatt váratlanul megrepednek a márványkövek. Rémülten nézi, hogy a hasadék egyre csak tágul. És zuhan...

Szervusz, Drágám

- Szervusz, drágám! - köszön a telefonba mosolygósan Ulla majd kezével int férjének, hogy jöjjön már.

- Na, milyen volt a családlátogatás? - kérdezi kíváncsiskodva és grimaszolva pillant férjére, Erichre.

- Ah, jó volt nagyon! Tényleg! Nagyon szép időnk volt... - kezd élménybeszámolója a fiú.

- Aha!- vág közbe Ulla izgatottan, és bele csíp Erich karjába.

- És szép helyen laknak? - kérdezi Ulla, miközben cinikusan lebiggyeszi a száját és ismét Erichre pillant, aki közben közelebb próbál hajolni a telefonhoz, hogy jobban hallja fia szavait.

- Igen! Nagyon szép, kellemes, csendes és tiszta kisvárosban laknak! - folytatja a fiú. És Irenáék is szép, nagy, kertes házban laknak!

- Auuu! - kapja fel a szóra a fejét Ulla. - „Nagy kertes házban.”

- Olyan kellemes időt fogtunk ki, hogy minden nap a kertben reggeliztünk.

A következő sokkoló mondat hangzik a kagylóból:

- Nagyon jó volt!

Ulla nem szól egy szót sem, megsápadva áll, füléhez szorítja a piros színű telefont.

- Mit mond? - kérdezi érdeklődve Erich.

Ulla nem válaszol egy darabig, halkán hűmmögve hallgatja fia szavait.

- Hmmm, de jó! Akkor bizonyára finom málnás pité is süttöttek? - kérdezte szemlesütve Ulla, s közben ujjával a telefon zsinórját tekergeti.

Erich megunja az ácsorgást, kezével maga felé inti, hogy most már beszélni óhajt.

- És mivel foglalkoznak a szülei? - kérdezi kissé csalódottan Ulla, s legyint egyet a levegőbe, jelzi Erichnek, hogy még beszél.

- Te fizetted a repülőjegyet? - hangzik el az újabb fontos kérdés.

Ulla türelmesen hallgatja fiúkat.

- Jól van, drágám, Apa is beszélni akar veled. Adom, jó? - szól Ulla szomorúan és átadja a kagylót a férjének. Erich közelebb lép.

Na, szevasz! Itt Apád! Még semmit sem tudok... Mondd, hogy érezted magad?

Hagyma

Utállak, bűdös vagy. Úgy bűzlesz, mint egy magára vizelt, ragyás fejű alkoholista. Nem kérhetem, hogy ápd magad, a szagod a te bajod. De legalább tekintettel lehetnél rám.

Tudom, nagy kérdés, nem is tudod megoldani.

Nem veszel tudomást rólam.

Magasan teszel rá, hogy én mit gondolok. Pedig a mai világban, illő volna adni a kozmetikára, egy kis parfümre, szappanra, hintőporra, parókára, ha már elkerülhetetlen.

Hogyan bírod elviselni saját magad? Azt, hogy szagod van. Egész álló nap bűzlesz, még szerencse hogy ez a vékony fehér köntös lefog némi bűzt.

De te? Te csak beszipantod!

Kutya fáját neki

- És húz még a kutya?

- Igen sajnós, de szándékosan csinálja!

- Tényleg?

- Igen! Voltunk vele kutyapszichológusnál, ő mondta!

- Ahaa!

- És akkor most terápiára jártok vele?

- Nem, nem kell! Gyógyszert kap.

- A kutya?

- Igen! Olyan antidepresszáns félét, az orvos mondta!

- Érdekes! De lehet, hogy csak egy kis szeretetre vágynak, nem? Kicsit több oda figyelésre?

- Nem tudom! De reméljük, a gyógyszer segít majd. Elég drága volt...

Az a féleszű újságárus

Ez a nagyon kedves dán házaspár nem akart mást csak napilapot a reggeli kávé mellé, és csöndben megreggelizni. Lars ezért fogta magát, és lesétált a sarki újságosbódéhoz. Nagy gonddal végignézte a kínálatot, de nem talált magának valót.

Har du Dagens Nyheder?- kérdezte az eladót. Az újságárus férfi összeráncolta a homlokát, aztán kikerekedett szemekkel bámulta Larst.

- What?

Lars udvariasan, kicsit lassabban elismételte a kérdést, de az újságárus nem értette, hogy mit akar.

- In English maybe? - kérdezett vissza tanácstalanul a bugyuta eladó.

Lars nagyot sóhajtott, és ezt gondolta magában: „Istenem, milyen együgyűek ezek az amerikaiak! Hát mit vannak annyira oda maguktól?!

Litkei Villó önmagáról

Születtem: 1980. 07. 12 (Rák jegy, nem is kicsit)

Lakhely: Stockholm, Szarvas

Kedvenc színem: kék és fehér. Kávé függő vagyok
Szívemnek kedves írók: Nagy László, Rejtő Jenő,
August Strindberg. Akitől mindig tanulok: Édes-
anyám.

Szarvason végeztem a Vajda Péter Gimnázium-
ban, Gödöllőn és Sopronban szereztem mérnök és
közgazdász diplomát.

Egyszerű lelkületű embernek vagyok, semmi fölös-
leges csavar és hercehurca. A letisztult, cicomátlan

dolgokat szeretem és művelem, semmi puccparádé. Nem vagyok bálnavadász típus, hogy amit akarok, azt azonnal, bármi áron gyorsan megszerezsem, átgázolva másokon csak azért, mert a cél szentesíti az eszközt. Tisztelem a növényeket és az állatokat, kicsit sajnálom is őket, hogy kivannak téve az ember felelőtlen döntéseinek. A legtökéletesebb pillanat az, amikor reggel kinn kávézom Édesanyammal a kertben Szarvason és beszélgetünk, csak úgy, bármiről. És persze Jens, ő maga a csoda! Néha felteszem magamnak a kérdést, hogy én tényleg megérdemlem ezt a fiút? Reméljük igen. Az élet szép, de csak annak, aki tud és akar tenni érte, másképp nem megy. A magyar nyelv nagyon huncut, teli hihetetlen érzelmi töltetű szóval, a két kedvencem, - pitymallik (imádom) a másik –amputál (ahogy az ember kimondja már a hideg is kiver)

Műveim listája: Hork & Artúr (A leghosszabb), Egy perces novellák (abból van jó sok), A terv (színházi bohózat), Emberek a hatodikon (gondolatok).

Villáminterjú Litkei Villóval

Hogyan kerültél Skandináviába?

Az egy izgalmas, fordulatokban és hazugságokban gazdag történet. Dióhéjban: Angliába akartam irodai munkát, (takarítás és pincérnői munka után) viszont ez kis magyarként nem ment, egy egyszerű emigráns voltam csak az angolok szemében, nem több! Így hát beírtam az Önéletrajzomba, hogy svéd-magyar vagyok, na meg jópár év svédországi munka viszonyt. Egy tökéletesen megszerkesztett személynyvesztő CV-t írtam magamról! A pontos és precíz svéd mivoltomat ékesítve. És milyen érdekes, 2 nappal később már a Skandianál dolgoztam, mint assistens, mert hogy Svéd vagyok ugye!!! Nem vicc 48 óra volt , és már irodában dolgoztam! Hihetetlen izasztó helyzetekbe kerültem a cégnél, de soha nem buktam le, és akkor megfogadtam, hogy ha a Jó Isten így fogja a kezem végig, akkor az a minimum, hogy megtanulom rendesen a nyelvet, hogy megtanulok svédül, megismerkedek a svédekkel közelebbről. 2009.

augusztus 14 –én repültem ki, mint Au-pair ide Uppsalába, azóta is itt vagyok .

Miért írsz, miként kezdted?

A legelső versemet 8 évesen írtam, amikor a nagypapám meghalt, azóta sem tudtam szebb, kifejezőbb verset írni. Legalább is szerintem. Kisebb rövidebb történeteket, novellákat , no meg színházi bohózatokat írok. Miért írok? Mert nem tudok autót vezetni, pedig van jogosítványom. Nem bírtam soha rendesen koncentrálni az útra, 3-4 perc után mindig elkalandoztam, hát így ne vezessen az emberlány.

Mi a mondanivalója Hork & Artúr című kisregényednek. Foglald össze néhány mondatban a történetét.

Nincs világmegváltó mondani valója, halandó kispolgárokról szól, érző,lélegző, hibázó, megbánó, hazudó, félreértő, megbocsátó,belátó, jobbra vágyó, beletörődő emberekről szól, no meg Artúrról. Ő ugye a macska, akit Hork hall egyedül. A történet, Hork aki a csavargyár egyik kiváló alkalmazottja balesetet szenved és a cég előnyugdíjaztatja, otthon van tehát egyedül a macskával, Artúrral, amíg Helen a felesége a postán dolgozik. Artúrt egyedül Hork halja, Helen nem, ebből több probléma is adódik. A történet leginkább otthon játszódik négy fal közt, meg a kertben. Egy sor zavaros és kusza dolog kerül felszínre, megismerkedhetünk a két ember érzéseivel és vágyaival. Milyen szemszögből élnek meg egy-egy helyzetet, no meg Artúr, hogy kommentálja a két felnőtt viselkedését.

Miért idegen nevűek szereplőid, amikor pesti tinédzser nyelven beszélnek?

Azt hiszem ez már az én „szájízem” leginkább , nem vagyok egy Kosztolányi Dezső, az biztos.

Remélem, egyetértesz azzal, hogy az unalom ábrázolása izgalmasan nagyon nehéz. Mégis ezt választottad. Mire építetted írói módszeredet?

Én nem választottam ezt a műfajt, a Hork & Artúr egyszerűen kialakult magától, mintha nem is kellett volna megírni, annyira egyértelmű volt az egész történet. Sajátmagától fejlődött azzá, ami lett. Arra mindenképp törekedtem viszont, hogy ne legyen meseszerű, hogy hihető legyen a cselekmény, mintha egy cikket olvasnánk az újságban.

Tégy fel magadnak kérdéseket, ha úgy találsz, hogy van rá feleleted.

Csak annyit mondanék, hogy többet kellene hinnünk a szeretetben, hogy bíztassuk csak bátran magunkat: szeretni jó és érdemes! Bárhol, bárkit!